

тевъ. Между двамата велики патриоти избухнала свада. Въ разпалеността си Ботевъ почналъ да обвинява Каравелова, че измѣнилъ на революцията, че заграбилъ ужъ комитетската печатница, че не предавалъ печата и паритѣ на комитета. Каравеловъ, който билъ съвсемъ чистъ по всички тия обвинения, се смѣтналъ крайно оскърбенъ и престаналъ да се срѣща съ Ботева. Тѣй се раздѣлили тия двама голѣми български родолюбци, които живѣли ту като братя до гробъ, ту като неукротими врагове.

Измжченъ отъ тия вътрешни борби и недоразумения, Каравеловъ презъ 1876 година се отдалечилъ за нѣколко месеца отъ Букурещъ и прекаралъ това време на почивка въ лозето на сръбския владика Михаилъ. Когато се обяви руско-турската освободителна война, той заедно съ рускитѣ войски преминалъ въ България, споходилъ драгата си Копривщица, видѣлъ пакъ Пловдивъ и се готвѣлъ за нова обществена работа въ свободна България. За тая цель той пренесълъ печатницата си изпърво въ Търново, и възобновилъ „Знание“. Презъ зимата се пренесълъ съ печатницата въ Русе, дето, уморенъ отъ трудове и борби, почина на 42 годишна възраст. Цѣлиятъ градъ и рускитѣ окупационни войски изпратили до гроба великиятъ покойникъ, който презъ цѣлъ животъ не знаеше ни почивка, ни радость.

Любенъ Каравеловъ е единъ отъ най-даровитѣ наши писатели. Макаръ че прекара голѣма часть отъ живота си въ революционна дейность, той успѣ да напише цѣла редица повести, разкази и стихотворения, които даватъ вѣрна картина на народния животъ. Най-хубавитѣ му повести сж: